

S

yn. akt: I C 174/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria)

przeciwko A. G.

o zapłatę

zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) kwotę 3 000 (trzy tysiące) zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 500 (dwa tysiące pięćset) zł od dnia 20.05.2022 r. do dnia zapłaty,

zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) kwotę 1 717 (jeden tysiąc siedemset siedemnaście) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 174/23

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 03.03.2023 r. powód (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) wniósł o zasądzenie od pozwanej A. G. kwoty 3000 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od kwoty 2 500 zł od dnia 20.05.2022 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zwrot kosztów procesu w tym wpisu sądowego, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym według norm przepisanych na podstawie art. 505³⁷ §2 zdanie drugie. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) w dniu 19.04.2022 r. na okres 30 dni. Strony zawarły wiążącą umowę pożyczki na odległość. Wierzyciel pierwotny zobowiązał się do udzielenia pozwanej pożyczki gotówkowej, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z prowizją na zasadach określonych w umowie. Na podstawie umowy wierzyciel pierwotny dokonał przelewu kwoty pożyczki w wysokości 2 500 zł na rachunek bankowy pozwanej. Prowizja za udzielenie pożyczki została ustalona na kwotę 671,23zł, odsetki umowne na łączną kwotę 28,77 zł. Łącznie pozwana była zobowiązana zwrócić pierwotnemu wierzycielowi kwotę 3 200 zł. Termin zwrotu pożyczki upłynął bezskutecznie w dniu 19.05.2022 r. i z tym dniem

roszczenie stało się wymagalne. Na mocy umowy ramowej z dnia 22.12.2021 r. oraz aktu cesji z dnia 06.07.2022 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności pozwany miał wobec wierzyciela pierwotnego zobowiązanie w wysokości 2 500 zł z tytułu niespłaconego kapitału oraz 500 zł z tytułu prowizji. Pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności. Powód ma wobec pozwanej roszczenie o zapłatę niespłaconej kwoty pożyczki 3000 zł , na która składa się 2 500 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 500 zł z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki. Powód żąda zasądzenia odsetek od należności głównej w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia zapłaty.

Pozwana A. G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana podniosła zarzuty :

- nieudowodnienia istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, brak udowodnienia wysokości roszczenia co do wysokości , jak i co od zasady,
- brak przekazania przez pożyczkodawcę środków pieniężnych,
- przedwczesność powództwa,
- brak legitymacji czynnej powoda,
- stosowanie przez powoda w umowie pożyczki niedozwolonych klauzul umownych , nie wiążących pozwanego ze skutkiem ex tunc,
- nieważności umowy na podstawie art. 58 kodeksu cywilnego , względnie jej nieistnienie,
- niewystąpienie wymagalności roszczenia ze względu na brak skutecznego wypowiedzenia umowy.

Pozwana zaprzeczyła złożeniu oświadczenia woli o zawarciu pożyczki gotówkowej, otrzymaniu kwoty pieniężnej, która mogłaby wynikać z umowy pożyczki, otrzymaniu od powoda lub wierzyciela pierwotnego jakiegokolwiek wezwania do zapłaty , otrzymaniu od wierzyciela pierwotnego wypowiedzenia rzekomej umowy pożyczki. Pozwana zaprzeczyła istnieniu, wymagalności oraz wysokości przedmiotowej wierzytelności.

Powód w piśmie procesowym z dnia 24.05.2023 r. – replice na odpowiedź na pozew (k. 45 i n.) podtrzymał żądanie i stanowisko zawarte w pozwie.

Sąd ustalił co następuje :

Pozwana A. G. w dniu 19.04.2022 r. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą Internetu – na odległość - umowę pożyczki nr (...), na podstawie której została pozwanej udzielona pożyczka w kwocie 2 500 zł . Zgodnie z umową prowizja od udzielonej pożyczki wynosiła 671,23 zł , odsetki 23,77 zł , całkowity koszt pożyczki 700 zł , a całkowita kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę 3 200 zł. Czas obowiązywania umowy został określony na 30 dni , a data spłaty pożyczki została określona na 19.05.2022 r. Kwota pożyczki 2 500 zł została przelana na rachunek bankowy pozwanej w dniu 19.04.2022 r.

(dowód : umowa pożyczki nr (...) k. 8-9, potwierdzenie przelewu pożyczki k. 10, wiadomość e-mail o przyznaniu pożyczki k. 59)

Pozwana dokonała na poczet spłaty pożyczki wpłaty kwoty 200 zł.

(bezsporne)

Na mocy ramowej umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 22.12.2021 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) oraz aktu cesji z dnia 06.07.2022 r. powód nabył wierzytelność przysługującą pożyczkodawcy względem pożyczkobiorcy A. G. wynikającą z umowy pożyczki o numerze (...).

(dowód : ramowa umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksem k. 15-17, akt cesji z dnia 06.07.2022 r. k.12 , załącznik nr 2 do aktu cesji k. 13, oświadczenie o zapłacie ceny k. 14)

Powód w dniu 14.11.2022 r. wniósł pozew przeciwko pozwanej o tożsame roszczenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Postępowanie w tej sprawie toczące się pod sygn. akt VI Nc-e 1556742/22 zostało umorzone postanowieniem z dnia 23.12.2022 r. wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwaną i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 29.11.2022 r.

(dowód : wydruk z (...) w sprawie o sygn. akt (...) k. 63-71)

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów, w tym w szczególności wydruku umowy pożyczki , ramowej umowy przelewu wierzytelności , aktu cesji wraz z załącznikiem, wydruku potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki , które Sąd – oceniając całokształt okoliczności sprawy - uznał za wiarygodne . Wskazać należy, iż wydruki komputerowe i kserokopie dokumentów mogą być uznane za dowód innego rodzaju niż dowód z dokumentu na mocy art. 308 kpc .

Pozwana kwestionowała zawarcie umowy pożyczki jak też legitymację procesową po stronie powoda. Zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie .

Sąd nie podzielił w szczególności zarzutu pozwanej w zakresie braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Zgodnie z treścią art. 509§ 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 art. 509 kc wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przelew wierzytelności jest umową , na mocy której dotychczasowy wierzyciel - cedent przenosi wierzytelność do majątku osoby trzeciej - cesjonariusza. Wierzytelność, aby mogła stać się przedmiotem rozporządzenia , musi być w dostateczny sposób oznaczona, powinien być określony stosunek prawny, którego elementem jest zbywana wierzytelność poprzez wskazanie w szczególności stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Powód na potwierdzenie nabycia dochodzonej pozewm wierzytelności wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego przedłożył potwierdzoną za zgodność z oryginałem ramową umowę przelewu wierzytelności zawartą w dniu 22.12.2021 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a powodem wraz z aneksem (k. 15-17) oraz akt cesji (k. 12) i oświadczenie o zapłacie ceny (k. 14) . Zgodnie z umową zbywca – wierzyciel pierwotny przeniósł na nabywcę – powoda wierzytelności pieniężne w dniu cesji , na które zostanie wystawiony akt cesji. Zgodnie z aktem cesji z dnia 06.07.2022 r. zostały przeniesione na nabywcę wierzytelności wskazane w wykazie wierzytelności stanowiącym załącznik do umowy . Jak wynika z przedłożonego przez powoda fragmentu załącznika nr 2 – załącznika do aktu cesji z dnia 06.07.2022 r. (k.13) potwierdzonego za zgodność z oryginałem wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez A. G. z wierzycielem pierwotnym została przeniesiona przez wierzyciela pierwotnego na powoda jako nabywcę wierzytelności. W konsekwencji powód jako nabywca tej wierzytelności jest uprawniony do dochodzenia od pozwanej należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Kolejny zarzut pozwanej – niewykazania i nieudowodnienia istnienia roszczenia co do zasady i wysokości również nie zasługiwał na uwzględnienie. Zarzut ten wynikał z kwestionowania przez pozwaną faktu zawarcia z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki wskazanej w pozwie.

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartej przez pozwaną umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu

dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, w ocenie Sądu, powód wykazał iż w niniejszej sprawie spełnił wymóg zawarcia umowy o kredyt konsumencki w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda umową pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 19.04.2022 r. nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Istotnym jest w niniejszej sprawie czy spisanie postanowień wskazanej przez powoda umowy poprzedzone zostało złożeniem przez strony oświadczeń woli zgodnych ze sporządzonym wydrukiem umowy pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość w tym w szczególności czy pozwana wyraziła wolę zawarcia przedmiotowej umowy.

W ocenie Sądu ustalenie faktu zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki kwoty 2500 zł w dniu 19.04.2022 r. możliwe jest w oparciu o przedstawione przez powoda dowody w drodze domniemania faktycznego. Zgodnie z treścią art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie powód przedłożył potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki – 2500 zł w dniu 19.04.2022 r. Pozwana nie kwestionowała, iż konto wskazane w potwierdzeniu przelewu (k. 10) jako rachunek płatniczy odbiorcy należy do niej. Ponadto powód wskazał, iż pozwana dokonała w dniu 20.05.2022 r. wpłaty kwoty 200 zł na poczet spłaty pożyczki na rzecz wierzyciela pierwotnego, czemu pozwana nie zaprzeczyła.

W konsekwencji Sąd uznał, iż powód przedkładając wydruki komputerowe umowy pożyczki nr (...), wiadomości e-mail o przyznaniu pożyczki, potwierdzenia przelewu pożyczki (k. 9- 20) udowodnił zawarcie przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki na odległość oraz wykonanie umowy pożyczki przez wierzyciela pierwotnego.

Mając powyższe okoliczności na względzie zarzuty pozwanej kwestionujące zawarcie umowy pożyczki z dnia 19.04.2022 r. wskazanej w pozwie uznać należy za chybione. Powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż wierzyciel pierwotny udzielił w związku z zawarciem umowy kredytu konsumenckiego z dnia 19.04.2022 r. pozwanej pożyczki w kwocie 2 500 zł, wobec czego pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty pożyczki, prowizji i odsetek zgodnie z postanowieniem umowy.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanej przedwczesności powództwa oraz niewystąpienia wymagalności roszczenia ze względu na brak skutecznego wypowiedzenia umowy. W niniejszej sprawie w umowie pożyczki zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym na okres 30 dni został określony termin spłaty pożyczki na dzień 19.05.2022 r. Wobec niespłacenia pożyczki przez pozwaną we wskazanym terminie roszczenie pożyczkodawcy o zwrot pożyczki, prowizji i odsetek stało się wymagalne w dniu 20.05.2022r. bez konieczności wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę.

Sąd nie uwzględnił także zarzutu pozwanej w zakresie nieważności umowy a także w zakresie abuzywności postanowień umowy określających prowizję należną pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pozwanej pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Stosownie do treści art. 385¹ § 2 kc jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 cytowanego przepisu stanowi natomiast, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pozwana miała przymiot konsumenta. Odnosząc się do pojęcia „główne świadczenia stron” wskazać należy, iż pojęcie to należy rozumieć wąsko i odnieść do essentialia negotii umowy, a więc takich jej elementów konstrukcyjnych, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy pożyczki. Chodzi więc o klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danego porozumienia. Mając na względzie treść art. 720§1 kc stwierdzić należy, iż prowizja od pożyczki nie jest świadczeniem głównym stron umowy pożyczki.

W ocenie Sądu zapisy umowy nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej - prowizji w kwocie 671,23 zł nie zostały z pozwaną uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 3 kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. Wskazać przy tym należy, iż stosownie do treści art. 385¹ § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Kolejnym warunkiem uznania za abuzywne danego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc jest kształtowanie przez sporne postanowienie umowne praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przy czym na skutek tej sprzeczności musi dojść do rażącego naruszenia jego interesów. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, sprzeczne z obyczajami będą więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta. Natomiast termin „interesy konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale również przy uwzględnieniu aspektu zdrowia konsumenta i jego bliskich oraz dyskomfortu konsumenta, spowodowanego takimi czynnikami jak strata czasu, dezorganizacja życia, niewygodna, nierzetelne traktowanie, przykrości, naruszenie prywatności, doznanie zawodu, itd.

W ocenie Sądu nałożenie na pozwaną opłaty – prowizji w kwocie 671,23 zł, która wynosi 26,84 % kwoty udzielonej pożyczki nie stanowi rażącego naruszenia dobrych obyczajów, rzetelności kupieckiej i uczciwości, stąd brak jest podstaw do uznania postanowień umowy z dnia 19.04.2022 r. w zakresie ustalenia wysokości prowizji za abuzywne.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanej braku umocowania pośrednika zawierającego umowę pożyczki w imieniu wierzyciela pierwotnego. Powód wykazał dowodami załączonymi do pisma z dnia 24.05.2023 r. umocowanie pośrednika kredytowego do działania w imieniu wierzyciela pierwotnego.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż wierzyciel pierwotny udzielił w związku z zawarciem umowy pożyczki z dnia 19.04.2022 r. pozwanej pożyczki w kwocie 2 500 zł, wobec czego pozwana była zobowiązana do zwrotu – na rzecz powoda jako nabywcy wierzytelności – niespłaconej kwoty pożyczki wraz z prowizją. Powód wskazał, iż pozwana dokonała w dniu 20.05.2022 r. wpłaty kwoty 200 zł na poczet spłaty zaciągniętej u wierzyciela pierwotnego pożyczki, która to wpłata została zaliczona na poczet odsetek umownych i w części na prowizję. Do zapłaty przez pozwaną pozostała kwota 2 500 zł tytułem należności głównej oraz 500 zł prowizji.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami zgodnymi z żądaniem pozwu.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku

Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Zgodnie z treścią art. 481§ 2¹ kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Powód żądał zasądzenia od kwoty udzielonej pożyczki tj. 2 500 zł odsetek umownych w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20.05.2022 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią umowy pożyczki łączącej pozwaną z wierzycielem pierwotnym, w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca jest uprawniony do naliczania odsetek za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Dzień spłaty pożyczki został w umowie określony na dzień 19.04.2022 r. Mając na uwadze, iż pozwana od dnia 20.05.2022 r. pozostawała w zwłoce ze zwrotem udzielonej pożyczki, żądanie powoda w świetle wyżej powołanych przepisów zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc przy uwzględnieniu treści art. 505³⁷§ 2 zdanie drugie kpc uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca proces jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1 717 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 600 zł.